

— Ai innebunit? zise Tommy. Nu se poate. Unde o să locuim?
Doar n-o să stăm în Biblioteca Regală!

— Luăm cu noi Vila Villekulla, răspuse Pippi. Pot s-o dărâm și s-o construiesc la loc într-o singură după-amiază.

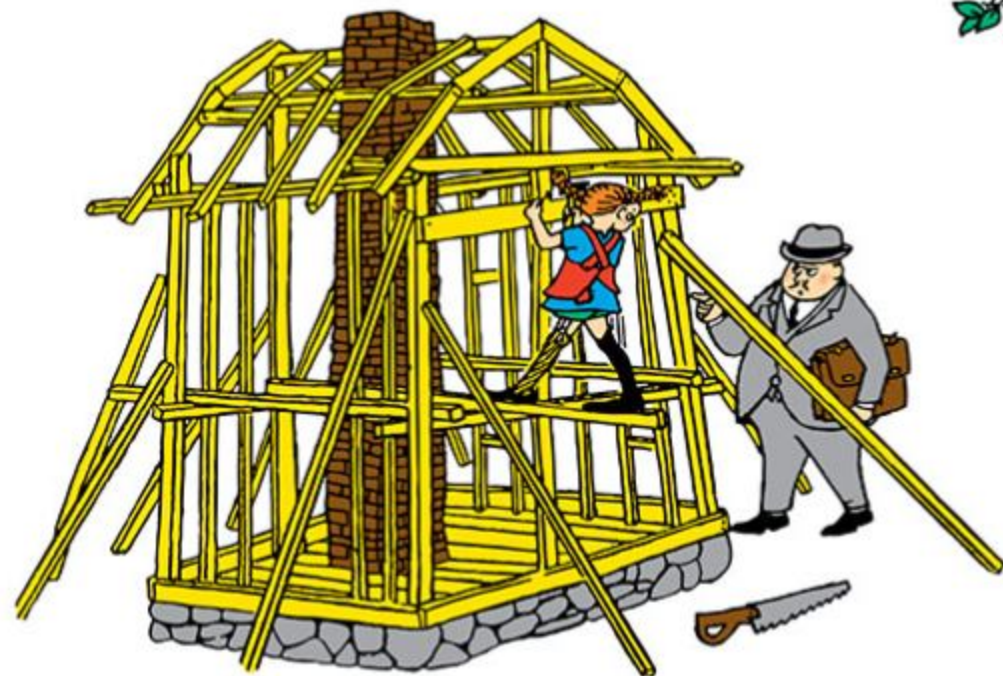
— Poftim? zise Annika uluită.

— Plecăm! spuse Pippi. Mă întristez când aud că Poliția e neputincioasă.

— Dar pe urmă aduci Vila Villekulla înapoi, nu? spuse Tommy bănuitor. Adică după ce te ocupi de zurbagii din parc.

Pippi încuviință.

Și lucrurile se petrecură întocmai: într-o după-amiază, Pippi, Tommy, Annika, Musiu Nilsson, maimuța lui Pippi, calul și o grămadă de scânduri, care înainte alcătuiseră Vila Villekulla, sosiră în Humlegården, parcul din centrul Stockholmului.

Pippi se puse imediat pe treabă și reclădi casa exact cum fusese în grădina părăginită din orașul mic, mititel.

Când casa era aproape gata și mai rămăsese de pus doar acoperișul, pe aleea parcului se apropie un domn scund și posac, îmbrăcat într-un costum gri.

— Ai autorizație pentru clădirea asta? întrebă el, arătând spre Vila Villekulla.

— Autorizație pentru ce? întrebă Pippi.

— Autorizație pentru construcție! strigă domnul în costum gri. Autorizație să construiești. Ai așa ceva?

— Nu, zise Pippi. Dar până acum a mers și fără.

Când seara luminoasă de vară se lăsă peste parc, Vila Villekulla era pregătită să-și primească oaspeții. Pippi dădu fuga la cofetărie și cumpără o grămadă de prăjituri și de sucuri.

Pe urmă, Pippi, Tommy, Annika, Musiu Nilsson și calul dădură petrecerea de bun venit în bucătăria Vilei Villekulla. Era musai să-i dea câteva prăjituri și calului, care cu greu se stăpânea să nu pască iarba verde și frumoasă din parc. Ca să fie sigură că asta n-avea să se întâmple, Pippi montă două panouri pe verandă, chiar în fața lui.

„Nu călca pe iarbă!” scria pe unul. „Nu-l necăji pe grădinarul-șef!” scria pe celălalt.

Dar calul nu era cu mult mai destoinic la citit decât Pippi, așa că nu puteai fi sigur că pricepe.

Pippi, Tommy și Annika se uitau pe fereastră. În depărtare se întindea Stockholmul. Vedeau toate luminile. Era atât de frumos! Le plăcea mult să locuiască în parc.

— Ar fi bine să mergem la culcare acum, zise Annika și căscă.

— Sper să nu apară vreun zurbagiu în seara asta, spuse Tommy.

Dar, în scurt timp, avea el să vadă.

